

Vänsterpress om USA – augusti 2020

Det stundar presidentval i USA. Läget idag är mycket annorlunda än det var förra gången: Corona-krisen har slagit mycket hårt, Black Lives Matter-rörelsen har riktat strålkastarljuset mot rasismen i USA och Donald Trump har inte lyckats hantera dessa problem på ett förnuftigt sätt, utan har gång på gång trampat i klaveret. Och avslöjande vittnesmål från f d medarbetare (t ex säkerhetsrådgivaren John Bolton) och även släktingar (brorsdottern Mary Trump) hopar sig samtidigt som allt fler skandaler poppar upp – senaste i raden är förre rådgivaren Steve Bannon som gripits, anklagad bedrägeri och pengatvätt.

Å andra sidan är den demokratiska presidentkandidaten Joe Biden en ganska blek figur som knappast inspirerar till entusiasm (vilket en sådan som Bernie Sanders skulle ha kunnat göra). Det som talar för Biden är helt enkelt att han är emot Trump.

Men det händer mycket i USA just nu och det kommer att fortsätta att göra det. Därför kommer vi under några månader framåt, åtminstone fram till presidentvalet, löpande följa utvecklingen utifrån olika vinklingar.

Se även: [Inför presidentvalet i USA – republikaner vänder Trump ryggen](#)

Om primärvalen tidigare i år (som kom av sig pga Corona-utbrottet): [Vänsterpress om primärvalen i USA – februari 2020](#).

Om BLM-rörelsen: [Vänsterpress om revolten i USA – början av juni 2020](#), [Vänsterpress om protesterna mot rasismen i USA – juni 2020](#), [Vänsterpress om protesterna mot rasismen i USA – slutet av juni 2020](#), [Vänsterpress om Black Lives Matter-rörelsen – början av juli 2020](#) och [Internationell vänsterpress om Black Lives Matter – juli 2020](#).

Martin Fahlgren 28/8 2020

Innehåll

Internationalen	1
<i>Nya vänstersegrar i USA.....</i>	<i>1</i>
<i>USA:s vänsterkvartett sopar banan i primärvalen</i>	<i>4</i>
<i>Medan Löfven spelar svensk</i>	<i>5</i>
Offensiv	7
<i>Kampen och krisen sänker Trump</i>	<i>7</i>

Internationalen

Nya vänstersegrar i USA

Emma Lundström

Internationalen 13/8 2020

Rashida Tlaib vann med 66 procent av rösterna

De pågående primärvalen för Demokraterna i USA har inneburit fortsatta framgångar för vänstern. I Michigan försvarade den palestinsk-amerikanska kongressledamoten Rashida Tlaib, förra tisdagen, sin plats mot utmanaren Brenda Jones. Tlaibs seger var betydelsefull eftersom hon har pekats ut som den medlem av The Squad som löpte störst risk att förlora sin plats i Representanthuset.

The Squad är smeknamnet på den grupp om fyra kvinnliga kongressledamöter i Demokraternas vänsterflygel som utmärkt sig på sista tiden, dels genom sin hårda kritik av Donald Trump, men också genom att komma i konflikt med ledningen för Demokraterna i sina försök att föra partiet åt vänster.

I gruppen ingår, förutom Rashida Tlaib, även Ilhan Omar från Minnesota, Ayanna Pressley från Massachusetts och Alexandria Ocasio-Cortez från New York.

När valresultatet väl stod klart, kommenterade Rashida Tlaib det på sitt twitterkonto: ”Tidningsrubrikerna sade att jag var den mest sårbara medlemmen av The Squad. Mitt lokalsamhälle svarade igår kväll och sade att vår ’Squad’ är stor. Den inkluderar alla som inser att vi måste hjälpa varandra och prioritera folket före profiten. Den är här för att stanna och den blir bara större.”

Tlaib vann en jordskredsseger trots att utmanaren, Brenda Jones – ordförande i Detroit's stadsfullmäktige – fick omfattande ekonomisk uppbackning från en så kallad super PAC. Super PAC:s är organisationer som resursstarka individer och företag kan använda för att

slussa in stora summor pengar i politiken och därigenom kringgå reglerna för kampanjfinansiering.

Den super PAC som stödde Jones mot Tlaib, Concerned Citizens for Michigan, är grundad av bland andra Donald Foss. Foss, som vanligtvis bara donerar till republikaner, har byggt sin förmögenhet genom att starta företag som erbjuder snabba lån till ockerränta.

När Rashida Tlaib blev kongressledamot 2018, vann hon mycket knappt mot just Brenda Jones. Denna gång blev alltså segermarginalen betydligt större. Huffington Post noterar att det verkar som att Tlaibs politiska linje, som utsatts för hård kritik från högern inom Demokraterna, inneburit ett ökat stöd från progressiva aktivister och arbetarklassväljarna i hennes valdistrikt. Bland de frågor som hon har drivit återfinns allmän sjukförsäkring, höjd minimilön till 15 dollar och kostnadsfri utbildning. Hon har också arbetat hårt för att förbättra folkhälsan och höja levnadsstandarden i det fattiga område som hon representerar.

Bland annat har hon varit pådrivande för ett nyligt beslut i Representanthuset om en stor satsning med federala medel för att bekosta ett utbyte av blyinfattade vattenledningar. Rashida Tlaib har också inrättat fyra servicekontor för att boende i området hon representerar ska kunna ta upp saker de vill förändra. I samband med att Covid-19 drabbade Detroit med omnejd mycket hårt i mars-april, så omvandlades dessa till mottagningar för att slussa patienter vidare till rätt plats i den hårt belastade sjukvårdsapparaten.

När hon intervjuades av Huffington Post i maj berättade Rashida Tlaib att hon ser kampen mot rasism och fattigdom i Detroit som en del av en global kamp för värdighet, inklusive den i de ockuperade palestinska områdena där hennes farmor bor: ”Jag har den här kopplingen mellan det som händer i Detroit och det som händer i Palestina och det gör mig till mer av en kämpe i dessa frågor och det driver mig att säga sanningen om det som sker.” Tlaib är en stark anhängare av den Israelkritiska Boycott, Divestment and Sanctions-rörelsen, vilket resulterat i att hon nekats inträde i landet.

I det livestreamade segertalet till sina anhängare sa Rashida Tlaib: ”Jag är segerviss angående den rörelse vi har startat. Vårt land är redo, det är redo för sådana som mig och andra som säger: det får var nog nu, nog med företagens girighet, nog med attackerna på våra familjer.”

Cori Bush. Foto: Photo News 247

Att USA är redo för fler vänsterpolitiker visade sig redan samma tisdagskväll när sjuksköterskan Cori Bush besegrade William Lacy Clay i primärvalet i Missouri.

William Lacy Clay hade då varit kongressledamot i tjugo år. Han valdes 2000 in i Representerhuset på en plats som hans far just lämnade. Fadern hade innehaft platsen i 32 år.

Genom sin överraskande seger bröt Cori Bush alltså en politisk dynasti som spände över mer än ett halvsekel.

Cori Bush engagerade sig politiskt 2014 och blev en av de mest framträdande gestalterna i protesterna mot polisens dödsjutning av Michael Brown i Ferguson, Missouri. Hon utmanade William Lacy Clay redan i primärvalet 2018 och förlorade. Men hon gav inte upp och denna gång visade det sig att väljarna ville ha mer progressiv företrädare.

Bush har jämförts med Alexandria Ocasio-Cortez. Hennes försök att utmana Clay 2018, skildras i dokumentären *Knock Down the House*, som även följer AOC:s kampanj det året.

I talet till sina anhängare, efter att segern stod klar, kommenterade Cori Bush hur journalister och politiska kommentatorer dömt ut hennes vinstchanser: ”De räknade ut oss och beskrev mig som enbart en demonstrant, en aktivist utan namn, titel och pengar. Men idag ställde befolkningen i St Louis upp för mig.”

Vidare deklarerade Bush i sitt segertal: ”Det är historiskt att just detta av alla år så skickar vi en ensamstående, svart, arbetarklassmamma, som har kämpat för Black Lives sedan Ferguson, hela vägen till kongressens salar.”

Segern för Cori Bush blir inte mindre imponerande av att hennes motståndare William Lacy Clay hade stöd av flera personer inom Demokraternas etablissemang, bland annat Representerhusets talman Nancy Pelosi och den av Joe Biden i veckan utsedda vicepresidentkandidaten Kamala Harris.

”Virtual Town Hall” med Bernie Sanders, Rashida Tlaib, Jamaal Bowman och Rashida Tlaib efter de senaste segrarna för USA:s vänster.

Stödet för Bush kom från bland annat Democratic Socialists of America och Justice Democrats, en grupp som stödjer kandidater som utmanar demokrater med kopplingar till storföretag. Hennes politiska plattform innehöll krav på höjd minimilön till 15 dollar, kostnadsfri utbildning och allmän sjukförsäkring. Detta var centrala punkter i Bernie Sanders presidentkampanj och Bush var också en ledande företrädare för kampanjen i Missouri. Hennes kampanj hade också stöd av Sanders vilket hon lyfte fram i sitt segertal: ”Låt mig

också tacka någon som ställde sig bakom mig fastän han inte behövde det ... jag talar om Bernie Sanders.”

Sanders själv hyllade Tlaib och Bush och kommenterade deras framgångar: ”Så vad säger dessa segrar oss om det rådande läget? Låt ingen lura er. Sanningen är att, trots motstånd från mäktiga särintressen, så håller vi på att omvandla amerikansk politik. Den politiska revolutionen får mer och mer stöd.”

I och med att både Rashida Tlaib och Cori Bush vann primärval i valkretsar där Demokraterna är exceptionellt starka så är de i princip garanterade att ta plats i Representanthuset efter valen i november. Deras framgångar följer på tidigare vänsterframgångar i primärvalen i Illinois, New York och Nebraska. En av de ledande progressiva företrädarna, Keith Ellison, statsåklagare i Minnesota, kommenterade detta: ”Det finns många sätt att se på detta, men jag tror att det är bevis på att Bernie hade rätt. Han kanske inte vann själv, men hans rörelse vinner och den kommer att fortsätta vinna.”

USA:s vänsterkvartett sopar banan i primärvalen

Emma Lundström

Internationalen 21/8 2020

Ilhan Omar på ett rally för Bernie Sanders i Minnesota i mars. foto: Lorie Shaul

- ▶ **Icke-vita progressiva vänsterkvinnor på frammarsch i Demokraterna**
- ▶ **Ayanna Pressley, Ilhan Omar, Rashida Tlaib och AOC segrar i primärvalen**
- ▶ ***The Squad*: ”Vi blev valda för att tala för och representera de som ignorerats”**

Nu står det klart att samtliga medlemmar i vänsterkvartetten *The Squad* segrat i primärvalen för Demokraterna. Detta bekräftades när Minnesotas Ilhan Omar i förra veckan besegrade advokaten Antone Melton-Meaux.

Melton-Meaux bedrev en ovanligt penningstinn primär-vals kampanj. Han hade även betydligt större ekonomiskt stöd från utomstående grupper än Omar. Trots detta försvarade Ilhan Omar den plats i USA:s representanthus som hon vann 2018. I slutändan blev rösträkningen inte ens spännande. Jämfört med valet för två år sedan, så ökade hon också vinstmarginalen med nästan tio procentenheter och fick cirka 30 000 fler röster.

Alexandra Rojas – ledare för organisationen Justice Democrats, som stöder vänsterkandidater inom Demokraterna – kommenterade resultatet: ”Trots all uppmärksamhet som läggs på deras motståndare och alla pengar som spenderas för att attackera dem, så vinner *The Squad*. Den växer och är här för att stanna.”

Ilhan Omar tillhör Minnesota Democratic–Farmer–Labor Party. Som åttaåring flydde hon inbördeskriget i Somalia med sin familj och tillbringade fyra år i flyktingläger i Kenya innan de kunde ta sig till USA. När Omar – i mellanårsvalet 2018 – vann platsen i USA:s representanthus, blev hon, tillsammans med Rashida Tlaib, en av de två första muslimska kvinnorna i USA:s kongress. Hon är också den första kvinnan med hijab och den första flyktingen som har valts till kongressen.

Hennes politiska plattform ligger i linje med de övriga i den framväxande vänstern. I den märks frågor som krav på allmän sjukförsäkring, rätt till gratis utbildning och höjda minimilöner.

När segern stod klar kommenterade Ilhan Omar den på twitter med orden: ”I Minnesota vet vi att organiserade människor alltid besegrar organiserade pengar. Ikväll vann vår rörelse inte bara en seger. Vi fick ett mandat för förändring. Trots att utomstående intressen försökte besegra oss, så slog vi återigen rekord i valdeltagande. Trots attackerna har stödet till oss bara vuxit.”

Vidare skrev Omar att valet inte handlade om henne utan om ”en dagordning djupt rotad i människors vardagliga kamp – och om företagen och högerens donatorer som känner sig hotade av detta”. Hon underströk också att valet handlade om att stå upp mot en president som lovat att stänga ute en grupp människor från USA baserat enbart på deras muslimska identitet, en president som kallar de muslimska länderna för ”rövålsländer” och som hotar att skicka landets muslimer tillbaka dit. Med dessa ord anspelade hon på hur Donald Trump förra sommaren attackerade medlemmarna i *The Squad*.

Ayanna Pressley, som tillsammans med Ilhan Omar, Rashida Tlaib och Alexandria Ocasio-Cortez utgör *The Squad*, sade vid det tillfället: ”Var medveten om att vi är fler än fyra människor. Vi blev valda för att tala för och representera de som ignorerats, de som stängts ute och lämnats på efterkälken.”

Nu ser *The Squad* ut att även rent konkret vara större än en kvartett. I deras grupp i representanthuset kommer åtminstone Cori Bush från Missouri och Jamaal Bowman från New York också att ingå. Bägge dessa vann mot ledamöter som suttit länge i kongressen och som hade starkt stöd från etablissemangen inom Demokraterna.

Working Families Party konstaterade, efter framgångarna för *The Squad*, att ”konservativa Demokrater attackerade tre progressiva icke-vita kvinnor och de slog ut noll av tre”. Den fjärde medlemmen av *The Squad*, Massachusetts Ayanna Pressley, möter ingen motståndare alls, varken när hon ställer upp för omval den första september, eller i valet i november. Hon har alltså redan vunnit.

Medan Löfven spelar svensk

Ledare

Internationalen 28/8 2020

- ▶ **Republikaner i kris öppnar avgrunden**
- ▶ **Löfven låtsas att världen var en annan**
- ▶ **Populistiska utmaningen kräver mer**

Den som vill se en politisk ordning i fritt fall bör titta på talen från Republikanernas nationella konvent från veckan som gick. Rader av lyfta ansikten och fyrkantiga hakor som tävlar mot varandra i att försöka piska upp panikstämningarna kring vad som kommer att hända när de

”radikala demokraterna” återtar makten. Familjens undergång, laglöshet, liberal hjärntvätt, tömda fängelser och slutet för USA som frihetens land. Mångmiljonärer som med fuktiga ögon berättar hur de med vapen i hand tvingas försvara sin egendom från plundrande horder och varnar för katastrofen som väntar när Joe Biden låter kommunister och anarkister ta över USA.

Med andra ord; det finns nästan inga gränser för vad republikaner är beredda att säga för att klamra sig fast vid makten. År 2020 innefattar det att öppet spela med på väljarnas galnaste konspirationsteorier och utbredda vit-makt-hysteri. Det är ett frontangrepp på hela samhällsordningen vi ser, från ett av USA:s två stora, gamla och med hela samhällsstrukturen sammanväxta, maktpartier. Ett spridande av en bottenlös misstro och skräck, mot den politiska makten, mot den granskande makten. Det kan bara komma från ett parti i djupaste kris. Republikanerna har slagits sönder som institution av att låta sig ledas av Trump. Hur de skall reorganisera sig efter honom kan vi bara spekulera i, men det betyder inte att spelet de spelar är ofarligt. Tvärtom. Det är strukturer i kris som skapar de värsta monstren.

Samtidigt som maktpartiet i USA begick sitt konvent turas de svenska partiledarna om att hålla sina partiledartal – och det som om de inte föregick i samma universum. Stefan Löfven som använder Coronakrisen för att hålla ett landsfaderligt tal om hur Sverige möter Coronakrisen som ”en nation”, om hur han som statsminister inte bara ser värdet i en stark stat utan i ett starkt samhälle som helhet – och hur han skall verka för ett samhälle som är starkare efter COVID-19 än innan. Ord som solidaritet och gemenskap genomsyrar ett tal som handlar så oerhört lite om konkret politik, eftersom politiken som förs av Löfvens regering inte har någonting med solidaritet och gemenskap att göra. Ett tal som handlar om gemensamma bördor kan förstås inte nämna planerade försämringar av anställningstryggheten och om fortsatta nedskärningar i den permanent krisande vårdsektorn.

I spansktalande länder finns ett uttryck som få på våra breddgrader känner till; *Hacerse el sueco*. Rakt översatt, ”att spela svensk”, eller i sin praktiska betydelse; att låtsas som ingen-ting. Löfven spelar ovetande inför nedmonteringen av samhället han är satt att styra och hoppas väl att alltihop skall flyga under radarn. Det handlar också om att låtsas som ingenting inför det politiska sammanbrott vi ser i landet som Sveriges ledande politiker rättar sina utrikespolitiska kompasser efter. När Trump kom till makten 2016 såg många det som spiken i kistan för USA:s världsdominans – men det räckte inte för att rubba ordningen på kort sikt. Svenska politiker slår alltjämt upp paraplyet när det regnar i Washington DC, man har bara slutat prata om det. Finns det då något annat uttryck som bättre speglar vad statsministern gör, när han ställer sig vid podiet i Bommersvik, än att han spelar svensk?

Det har varit strategin från det svenska politiska etablissemanget under de fyra år som högerpopulismen haft makten i världens alltjämt mäktigaste land – och under alla de år som den högerradikalism, som bär fram män som Trump, sipprat in som ett gift i den allmänna politiska medvetenheten. Den svenska högern gör sitt bästa för att spela på samma strängar som Republikanerna, men utan att låta lika uppskruvade. Också deras retorik har litet eller inget att göra med vad de gör när de får makt, men ett vagt budskap om rädsla och otrygghet kan inte mötas med ett ännu vagare budskap om solidaritet. Högerpopulismen är ett symptom på en krisande ordning, dess utmaning ligger i att den fäster i en genuin folklig frustration och vrede. Det måste mötas med konkreta politiska svar – vilka inte nödvändigtvis är de svar som alla för stunden ropar efter. Men svaren vi så desperat behöver hörs inte ifrån Bommersvik sensommaren 2020.

Offensiv

Kampen och krisen sänker Trump

Steve Edwards

Offensiv 6/8 2020

Den fortsatta [BLM-]kampen har tvingat regeringen att tillkännage att de federala trupperna i Portland och Seattle ska börja dras tillbaka.

Portland har utgjort ett testområde för Trumps användande av federala poliser för att stoppa och skrämja de som protesterar. Men också för att skapa en bild av ett laglöst land bortom kontroll som inte kommer att överleva utan en stark ledare.

Trump's popularitet har kraschat under den sammanlagda tyngden av kampen, hans misskötsel av pandemin och ekonomin. Han skickade i ett skamlöst försök att positionera sig själv som den ultimata "lag och ordning"-presidenten kamouflerade federala poliser till Portland i juli.

Portlands poliskår hade långt innan de federala poliserna dök upp redan använt sig av omåttligt våld inklusive användandet av stora mängder tårgas, vilket är olagligt i krigstid men som natt efter natt användes mot obeväpnade protesterande folkmassor. Detta var i linje med Portlands polismyndigheters historia av att attackera protester mot rasism medan man vid andra tidpunkter aggressivt skyddade beväpnade vit makt-anhängare samt tolererade öppna rasister i sina egna led.

Det videoinspelade polismordet på George Floyd satte igång den största och långvarigaste rörelsen i USA:s historia och ledde till ett större genombrott ifråga om massopposition mot rasism, vilket tvingade den härskande klassen att göra eftergifter, inklusive åtal mot hans mördare, men också begränsade åtaganden i frågan om att omfördela resurser från uppsvallda polisbudgetar.

I Seattle, där trycket från kamprörelsen har förstärkts politiskt genom närvaron i stadsfullmäktige av socialisten Kshama Sawant, har stadsfullmäktige vidtagit åtgärder för att skära ner polisbudgeten och har också vidtagit åtgärder för att beskatta Amazon och andra miljardärsföretag i syfte att bekosta byggandet av bostäder med rimliga hyror och social service. Kshama Sawants stab i stadsfullmäktige tog också initiativet och ledningen till landets första förbud för polisen att använda upprorsbekämpningsvapen. Rasistiska symboler och statyer har tagits ner i hela landet på grund av denna massrörelse.

Trump's användande av federala trupper var ett försök att vända allt detta.

Vad som oförsvarligt nog saknas i denna växande massrörelse till försvar för demokratiska rättigheter är en ledning från fackföreningarna. Arbetarnas organisationer har makten att kunna stänga ner nyckelsektorer av ekonomin. Dess organiserade närvaro i samband med protester skulle också fungera som en broms på de federala och lokala polisstyrkorna.

Endast massaktioner med arbetarklassen i spetsen kan få slut på de konfrontativa polisinsatserna.

De fackliga ledarna klagar oupphörligt på bristen på "facklig anslutning" i USA, som är nere på bara lite drygt 10 procent – och mindre än så, om det stora antalet papperslösa arbetare och andra inom gigekonomin och informella sektorer räknas in. Men de officiellt erkända fackföreningarna representerar fortfarande mer än 14 miljoner arbetare.

Tiotusentals arbetare letar desperat efter en väg framåt i kampen mot kapitalismen och en rasistisk poliskår. Arbetarklassen är den enda kraften i samhället som kan leverera i frågan om en väg framåt i den kampen.

Som Socialist Alternative (ISA:s sympatisörer i USA) i Minneapolis påpekade i slutet av maj, bara några dagar efter att demonstrationerna började:

”För att uppnå #JusticeForGeorgeFloyd [#RättvisaförGeorgeFloyd] behöver vi massiva, samordnade protester och aktionsdagar som är beredda att stå emot försök av militären att undertrycka demonstrationerna. Särskilt fackföreningsrörelsen, borde fullt ut mobilisera sina medlemmar till dessa aktioner ... Fackföreningar borde också genomföra omedelbara förberedelser för en endags generalstrejk, något som skulle åtnjuta utbredd sympati inom det bredare samhället och även bland småföretagare som redan uttrycker solidaritet med rörelsen.”

Fackliga sammanslutningar och andra lokala rörelser bör nu bygga vidare på tillbakadragandet av trupper från Portland och Seattle och snarast möjligt ta upp diskussionen om att utlysa lokala generalstrejker för att försvara demokratiska rättigheter mot Trump, polis och militär.